

**DEN SEKUNDÆRE OG DEN
PRIMÆRE OPSTANDELSE**

MARTINUS

DEN SEKUNDÆRE
OG DEN PRIMÆRE
OPSTANDELSE

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

Copyright
by
MARTINUS 1953

Eget tryk

1. KAPITEL

Omkring Jesu opstandelse af graven

Når man i den kristne verden fejrer påskedag, er det som bekendt til minde om en ejendommelig begivenhed, der for nitten hundrede år siden fandt sted i Jerusalem: den såkaldte „Jesu opstandelse”. Som vi ved fra Bibelen, blev Jesus korsfæstet og gennemstukket med et spyd, for at man kunne være sikker på, at han var død. Han blev derefter nedtaget af korset og begravet i en klippehule. En vældig stenblok blev sat for graven, ligesom der også omkring denne blev sat en solid soldatervagt. Dette skete langfredag aften, men ikke desto mindre skete der det mærkelige, at søndag morgen fandt man vagten forvirret, graven åbnet, og mystiske væsener i graven fortalte, at

Jesus ikke var der, men „opstået fra de døde”. Dette blev så igen lidt senere bekræftet, idet Jesus blev genkendt af sine venner, først af Marie Magdalene og siden af de to disciple, der var på vej til Emaus, ligesom han senere hen viste sig for dem alle sammen. En dag, da de var forsamlede i et rum med aflåsede døre af frygt for jøderne, viste Jesus sig levende midt iblandt dem, taledede til dem og lod Thomas føle naglegabene og de øvrige mærker af korsfæstelsen på sit legeme.

Denne mystiske begivenhed har givet anledning til mange forskellige opfattelser og fortolkninger. Den fuldt troende kristne opfatter den som et enestående mirakel, et stort under, medens moderne, materialistiske mennesker med den lige så materialistiske videnskab i spidsen er mest tilbøjelige til at fortolke begivenheden som et falsum. Den materialistiske videnskab kender jo intet til den okkulte eller psykiske kraft, på hvilken denne rent kropslige, fysisk-psykiske begivenhed var baseret. Den kan derfor ikke forklare og følgelig heller ikke acceptere åbenbaringer eller de såkaldte „materialisationer”. Jesu „opstandelse”,

„materialisation” eller fysiske tilkendegivelse af sin eksistens efter sin fysiske død må derfor for den materialistiske, fysiske forskning for bestandig vedblive at være et mysterium. Ganske anderledes forholder det sig med den intellektuelle psykiske forsker. For ham er hverken Jesu fysiske legemes forsvinden fra graven eller hans tilsynkomst for disciplene efter sin fysiske død noget mysterium. Ja, han ser, at disse forekomster ikke engang er betinget af høj moralsk udvikling, men at de endog kan udløses af personer på langt lavere moralske trin, end det Jesus repræsenterede.

2. KAPITEL

Den virkelige primære opstandelse i Jesu liv er blevet fordunklet af den kristne verdens betagelse af Jesu sekundære „opstandelse” eller materialisationer for disciplene

Denne kropslige, fysisk-psykiske begivenhed, som Jesus i form af sine „materialisationer” åbenbarede for sine venner og disciple, er således for det kosmisk indviede væsen kun noget sekundært ved Jesu mission. Der er en anden „opstandelse” knyttet til Jesu liv og fremtræden, der er den primære og altbetydende, men denne fundamentale opstandelse er inden for den kristne verden egentlig blevet stillet helt i skyggen af den sekundære eller mindre betydende kropslige opstandelse, der åbenbares i form af Jesu „materialisationer”.

Dette, at Jesus viste sig for sine venner i legemlig, synlig og talende skikkelse, efter at hans fysiske legeme i alles påsyn eller offentligt var tilintetgjort eller dræbt, måtte naturligvis gøre et stærkt indtryk,

ikke blot på de af Jesu venner, som overværede det, men også på de mange senere generationer, der kom til at beundre og elske verdensgenløseren. Og dette indtryk voksede og voksede indtil det, som i dag totalt overskygger selve den virkelige „opstandelse”, Jesus var selve inkarnationen af. Det kan derfor være af interesse at se lidt nærmere på disse to former for „opstandelse”.

3. KAPITEL

Materialisation og dematerialisation

For at forstå den første form for opstandelse må man gøre sig begribelig, at der eksisterer en proces, der hedder materialisation. Igennem denne proces kan et diskarneret væsen, en såkaldt „ånd”, danne sig et midlertidigt fysisk legeme, igennem hvilket det i heldigste tilfælde for et lille øjeblik kan fremtræde som et fysisk væsen. Det kan således tale, høre og se på det fy-

siske plan og er faktisk ikke til at skelne fra et ordinært fysisk væsen. Denne proces er, som før nævnt, ikke knyttet til nogen særlig moralsk udvikling. Det er en egen-skab, alle mennesker mere eller mindre er i besiddelse af, selv om den hos almenheden er ganske latent og meget sjældent kommer til udtryk eller bliver anvendt uden for den ordinære materialisation, hvilket vil sige fosterdannelsen i moders liv. Men her foregår den ikke som en vågen dagsbevidst koncentration eller viljesakt. Her er den en automatfunktion, båret af de mentale energier, der hører ind under den første kosmiske grundenergi „instinkt” på samme måde som de øvrige selvstændigt virkende organer i organismen eller legemet. Det er den samme energi og automatfunktion, der beforder planternes organismeskabelse. Medens denne sidste form for materialisation er en automatisk tilbagevendende begivenhed i ethvert individs reinkarnation eller genfødsel, er den anden form for materialisation som nævnt kun en ved vågen, dagsbevidst tankekoncentration opretholdt viljesakt.

Selv om denne interimistiske materialisation

sationsakt ikke er afhængig af nogen fremragende moral, er den i allerhøjeste grad afhængig af en meget udviklet koncentrationsevne, en evne der kan opøves ved en speciel træning. Og selv med denne evne kræves der yderligere særlige betingelser for, at akten kan finde sted. En diskarneret ånd kan derfor ikke uden videre materialisere sig når og hvor som helst. Den kan kun materialisere sig der på det fysiske plan, hvor der forekommer den materie, på hvilken en materialisation er baseret. Denne materie forekommer hos nogle jordmennesker som en art finere fysisk stof, som vi kan kalde „A-stof”, kun i ringe mængde, medens det hos andre forekommer indtil overflod. Nævnte stof har den egenskab, at det hurtigt eller lynsnart kan gå i forbindelse med og lade sig beherske eller udforme af en særlig psykisk eller åndelig kraft, vi kan kalde „A-kraften”. Ved denne forbindelse opstår der i A-stoffet en fortættelse, hvorved dette bliver fysisk synligt. Det er denne synliggørelse, vi ser som en materialisation. Med hensyn til A-kraften vil den være at føre tilbage til en automatisk udløsningsproces, der i det givne materia-

lisationsøjeblik holdes i gang af et diskarneret væsens viljekoncentration bag dets talentkerne for skabelse og opbygning af en fysisk organisme. Materialisationens vellykkethed eller fuldkommenhed vil derfor totalt være afhængig af styrken af det diskarnerede væsens koncentration og ligeledes af, om der er A-stof nok til stede. Om der er nok af dette stof, vil igen være afhængig af, om der er et eller flere af de mennesker til stede, som har det nødvendige A-stof i rigelige mængder. Det er disse mennesker, der udtrykkes ved begrebet „materialisationsmedier”. Når et sådant væsen stiller sig til rådighed for den diskarnerede ånd, og samme ånd derved med sin A-kraft kan komme i kontakt med mediets A-stof, begynder materialisationen båret af den diskarnerede ånds koncentration. Den diskarnerede ånds talentkerne for opbyggelse af et fysisk legeme, der ellers er i hvile under åndens diskarnerede tilstand, træder nu i funktion. Ud af den så at sige fysisk-psykiske, kemiske forbindelse mellem mediets A-stof og den diskarnerede ånds A-kraft opstår der altså ved hjælp af talentkernen en gendannelse af et fysisk legeme for ån-

den. Dette fysiske legeme bliver da naturligvis lettest en tro kopi af åndens sidste fysiske legeme, som den ved sin fysiske død blev skilt fra, selv om det under visse heldige betingelser også kan blive en fuldkommen kopi af andre tidligere fysiske organismer.

Da A-stoffet er lånt stof fra mediet og under materialisationen stadig er knyttet til mediet, vil det gå tilbage til dette sit ophav i samme grad som den diskarnerede ånds A-kraft udtømmes, og koncentrationen, der opretholder materialisationen, slappes. Det materialiserede legeme opløses, og A-stoffet bliver atter usynligt og går tilbage til sit udspring eller ophav. Det er denne side ved materialisationen, vi udtrykker som dematerialisation.

4. KAPITEL

Den ordinære materialisation eller fosterdannelsen i moders liv

Da den oven for beskrevne materialisation på en måde er kunstig, kan den synliggjorte organisme eller de materialiserede dele af denne kun være af interimistisk eller akut natur. Væsenet kan ikke uafbrudt i dagevis opretholde materialisationen, således som tilfældet er med materialisationen, når den forekommer som fosterdannelse i moders liv på ordinær måde, og hvor den medvirkende mediumitet ikke betinges af, at et andet væsen giver sig selv hen i trance eller bevidstløshed, for at frigørelsen af materialisationsmaterialet kan finde sted. Bag skabelsen af denne sidste form for materialisation står der anderledes fundamentale kræfter og betingelser, som giver det materialiserede legeme den permanente stabilitet, som netop præger væsenernes fysiske legeme. Disse betingelser udløses af forældrenes talentkerner igennem forplantningsorganerne og koncentrerer sig i det

kvindelige organ livmoderen. Dette organ er et rent vidunderredskab i reinkarnations- eller genfødselsprocessens materialisations- eller opbyggelsesstruktur. Nævnte organ træder ved den ordinære materialisation (fosterdannelsen) i mediets sted. Moderen kan her igennem yde materialisationsmaterialet uden selv at skulle være i trance eller bevidstløshed. Da denne materialisation er koncentreret over måneder, bliver den daglige ydelse af materialisationsmateriale til fosteret af en så ringe mængde, at det normalt ikke volder nogen gene eller selvopgivelse ud over den almindelige anstrengelse, som det naturligtvis må være at skulle bære fosteret i sin egen organisme og efterhånden nære dette nye legeme igennem sit eget kød og blod igennem sin indtagne næring. Moderen må således til en vis grad spise og drikke for to eller flere, alt efter det antal fostre, der eventuelt samtidigt er under tilblivelse i moderlivet.

5. KAPITEL

Den interimistiske materialisation vil engang blive en slags „jomfrufødsel”, der kan hæve reinkarnationen op over den nuværende form for fysisk fødsel og død

Med hensyn til den interimistiske materialisation kræves der kun sekunder der, hvor den ordinære materialisation kræver dage og måneder. Den førstnævnte sker derfor så at sige i lyntempo. Her skal der derfor en hel anden stofydelse til, en helt anden indsats og ydelse af mediet, som her er i moderens sted. Hvis ikke det væsentligste af stoffet ved dematerialisationen gik tilbage til mediet, ville det endog kunne betyde en mere eller mindre livsfarlig katastrofe for mediet. Vi kan ikke her komme nærmere ind på dette problem, men må henvise til kommende analyser i mit hovedværk LIVETS BOG. Dog skal vi her nævne, at en sådan materialisation i virkeligheden er en fysisk fødsel. Denne fysiske fødsel afviger fra den ordinære fysiske fødsel ved at være en slags

jomfrufødsel. Denne fødsel i form af en interimistisk materialisation skyldes jo ikke nogen kønslig befrugtning eller forplantning. Den er ikke baseret på en forudgående kønslig parringsakt mellem et hankøns- og et hunkønsvæsen. Denne jomfrufødsel i form af materialisation er endnu en meget sjælden foreteelse og så at sige ukendt af almenheden. Men dette forandrer ikke den omstændighed, at den hist og her i lukkede kredse eller cirkler, ved et samarbejde mellem fysiske og psykiske væsener, er ved at blive udviklet til en sådan stabilitet og kapacitet, at den engang i fremtiden, når menneskene har nået et langt højere etisk stadium end deres nuværende, vil komme til at bære reinkarnationen og fritage menneskene fra den nugældende grove og smertefyldte fødsels- og dødsproces. Menneskene vil da, i stedet for at blive født ud fra et moderliv, smertefrit blive materialiserede. Og deres død vil kun være en dematerialisation. Reinkarnationsprocessen vil da ikke mere være det uhyggelige døds mysterium for almenheden, som den er i dag. I denne kommende guldalder for jordmenneskene er Kristi rige, som før

ikke var af denne verden, nu blevet et rige på jorden, et „himmeriges rige” i den fysiske verden eller på det materielle plan. Væsenernes udødelighed er da en kendsgerning på samme fysiske plan. Men før menneskene kan komme ind under denne underfulde, ophøjede livsform, må næstekærligheden være komplet, thi den permanente eller varige form, som materialisationsprincippet da vil udgøre, er netop udelukkende betinget af næstekærligheden og de hermed forbundne ændringer i den jordmenneskelige psyke. Det er netop, fordi næstekærligheden mellem væsenerne ikke er fundamental, at materialisationerne i dag kun kan frembringes som akutte eller som øjeblikksforeteelser og ikke under nogen som helst varig eller blivende form. Den nuværende momentvise materialisation er jo ikke baseret på moral, men derimod på vilje og koncentration.

6. KAPITEL

Materialisationsprincippet og Jesu „jomfrufødsel”

Nu vil man måske, grundet på det foranstående, fristes til at mene, at Jesus så alligevel godt kunne have været jomfrufødt, og at hans fysiske fremtræden blot var en kunstig opretholdt materialisation. Men herpå vil svaret være, at dette ligger totalt uden for mulighedens grænse. Hans tilværelse fra fødslen, gennem barndommen og frem gennem ungdommen til hans korsfæstelse og død i manddommen foregik jo ganske på normal måde. Hvis denne periode af hans liv ikke var som beskrevet i Bibelen, ville man aldrig nogen sinde være blevet i stand til at påføre hans krop eller legeme nogen som helst form for lidelse eller korsfæstelse, idet han da med lethed før enhver katastrofe havde kunnet dematerialisere sit legeme for igen at materialisere det på tid og sted, hvor det var uden for fare. Desuden kræves det, at det A-stof, som er nødvendigt for en sådan fuldkommen, af viljen underlagt permanent materialisation og de-

materialisation kun eksisterer i væsener, der i udviklingen for længst er ude over den dyriske enpolede hankøns- og hunkønstilstand. Sådanne betingelser kan ikke erkendes at have været til stede ved Jesu fødsel. Jesu moder var ikke hævet over den enpolede ægteskabelige parringstilstand, idet hun levede i ægteskab sammen med Josef og med denne sin mand havde flere børn. Vi må derfor forstå, at Jesus var et lige så fysisk væsen som ethvert andet af moderlivet født væsen og har lige så nødvendigt haft en fysisk fader som en fysisk moder. Først efter hans såkaldte „opstandelse” var han ved de givne lejligheder på kunstig måde et materialiseret væsen, fremtrædende i et midlertidigt på interimistisk måde ved hjælp af de tilstedeværendes A-stof og hans egen A-kraft opretholdt fysisk legeme. Og ved hjælp af dematerialisation har hans oprindelige fysiske legeme kunnet fjernes fra graven og bringes til genmaterialisation et sted, hvor det kunne få lov til at opløse sig i den for dette legemes natur fastsatte normale opløsningsproces. Jesu tilsynekomst for sine venner og disciple efter sin død på Golgatha skete altså kun i form af den se-

kundære, interimistiske materialisationsform, som netop i dag er under udvikling hist og her i intime, lukkede kredse eller cirkler verden over.

7. KAPITEL

Hvorfor materialisationer er så sjældne og kun forekommer i intime lukkede kredse eller cirkler

Når ovennævnte cirkler er så intime og lukkede, så fremmede meget vanskeligt får adgang til seancerne, skyldes det den omstændighed, at materialistisk indstillede skeptikere har tendens til, i misforstået nidkærhed efter at „afsløre bedraget”, at gribe i de materialiserede skikkelser eller ånder, hvilket kan være overordentligt farligt for mediet, da åndens materialisation netop består af mediets A-stof og øvrige psykiske materiale, som midlertidigt er udlånt til ånden. Hvis dette materiale bliver udsat for vold under materialisationen, ødelægger eller hindrer det ikke blot åndens

koncentration og A-kraft i at komme til udfoldelse, hvorved materialisationen bliver umulig, men mediet kan også ved en sådan brutal indgriben komme alvorligt til skade. Sagen er nemlig den, at når der først er opstået en forbindelse og fuldkommen kontakt imellem åndens A-kraft og mediets A-stof, kan materialisationen efterhånden blive af et sådant omfang, at den til en vis grad kan bevirke en begyndende dematerialisation af selve mediets fysiske legeme. Dettets celler begynder da at opløse sig i A-stof og bliver derved tilgængelig for åndens koncentration og A-kraft og opgår som materiale i den ny materialiserede skikkelse. Under en sådan seance er en del af mediets fysiske og psykiske legemes partikler altså placeret i den materialiserede skikkelse. At mediet derved kan svæve i den frygteligste livsfare, hvis ikke der er foranstaltet behørig beskyttelse under seancen imod uvidende menneskers brutale indgreb, er selvfølgelig. Hvis det af mediet udlånte legemsmateriale kommer i uorden eller bliver iblandet fremmede kræfter under seancen, vil det ved tilbagematerialisationen til mediets legeme udvise en tilsvarende uorden. I samme grad

som cellerne eller materialet her ikke befinder sig i sin normale struktur eller organisation, i samme grad vil mediets legeme de pågældende steder udvise beskadigelse. Materialisationsseancer er derfor ikke noget, man kan lege med som en behagelig underholdning. Det er en meget alvorlig proces, som absolut kun bør foregå i overværelse af virkeligt kyndige og forstående personer, der er indviede i alle faremomenter.

8. KAPITEL

Jesus og den sekundære og den primære „opstandelse”

Med hensyn til Jesu opstandelse påskemorgen med hans efterfølgende materialisationer eller tilsynekomster for disciplene, vil den som nævnt kun være at regne for en manifestationsart, som endnu kun er af meget interimistisk natur og først senere vil blive en fundamental almen hverdagsbegivenhed på jordens fysiske plan. Den udviste kun en

evne eller egenskab, som mange gange både før og senere i sit princip er blevet udført af andre diskarnerede væsener, ja, endog af langt ringere moralsk kvalitet, end den Jesus repræsenterede. I verdensgenløserens mission spiller den derfor kun en sekundær rolle.

Derimod afslørede verdensgenløserens liv og væremåde en anden af et langt større format og udelukkende på kærlighed baseret „opstandelse fra de døde“. Denne opstandelse er ikke en midlertidig ved lånte materier og tankekoncentration opretholdt viljesakt, men udgør derimod en igennem en reinkarnationskæde af fysiske liv fremtrædende forvandlingsproces, der fra en mørk, primitiv, dyrisk tilværelse lader individet ved udvikling gradvis vågne op til at blive et højintellektuelt i kærlighed kulminerende væsen i „Guds billede“. Det er denne opstandelse, der er det primære mål for Guds vilje med hensyn til det jordiske menneske. Kun denne opstandelse kan give individet den fulde oplevelse af dets identitet som tidens og rummets skaber og herre og dermed oplevelsen af at være „ét med Faderen“, være identisk med selve evigheden

og uendeligheden. Det levende væsen eller gudesønnen får altså igennem denne opstandelse en oplevelse, der langt overstråler den oplevelse eller opstandelse, der kun består i at vise sig i et interimistisk legeme, baseret på et øjeblikks lån af andre menneskers fysisk-psykiske materier. Hvad ved en sådan interimistisk materialiseret ånd, hvis den ikke i forvejen har passeret „den store opstandelse” eller „den store fødsel”? Er det ikke en kendsgerning, at dematerialiserede ånder i almindelighed ikke har kunnet fortælle noget, der særligt rakte op over det, man allerede på det fysiske plan vidste i forvejen? Noget virkeligt svar på livsmysteriets løsning har man ikke fået ad denne vej. Dertil kommer også, at en interimistisk materialisation ikke således som det ordinære fysiske legeme kan opretholdes i kraft af legemets egen automatfunktion, hvorved ånden eller jeg'et har dagsbevidstheden helt fri til andet brug, men må opretholdes i kraft af en mere eller mindre anstrengende bevidst viljekoncentration. Når en ånd skal opretholde en stærk koncentration på et bestemt objekt, bliver det meget vanskeligt for denne, ja, for nogle

måske endda helt umuligt, samtidig at skulle koncentrere sig om indviklede intellektuelle emner. I samme grad som en ånd skal koncentrere sig om tankefelter uden for selve materialisationen, svækkes eller umuliggøres jo denne materialisation eller synliggørelse. At kristusmaterialisationerne blev så vellykkede, som tilfældet var, skyldes udelukkende den omstændighed, at han havde en meget overlegen og trænet koncentrationsevne, i forbindelse med de usædvanlige betingelser for materialisation, som de tilstedeværende disciples og venners A-stof ydede ham, samtidig med at han forud var i besiddelse af „den store opstandelse“, der havde gjort alle åndelige spørgsmål dagligdags og ligetil for ham. Han behøvede i de givne materialisationsøjeblikke ikke her at anstrenge sin koncentrationsevne. Han havde derfor i større udstrækning, end det ellers er tilfældet, mere frigjort kraft og styrke til fordel for materialisationen.

9. KAPITEL

Kristendommens fejlagtige opfattelse af den sekundære opstandelse på bekostning af opfattelsen af den primære opstandelse

Den sekundære opstandelse, den endnu ufuldkomne materialisationsform, er i virkeligheden blevet det centrale punkt i den kristne verdensopfattelse og har dermed stillet „den store primære opstandelse” i skygge. Det er også betagelsen af den sekundære eller „den lille opstandelse”, der helt har overskygget eller tilsløret opfattelsen af reinkarnationen eller genfødslen fra liv til liv, således at man inden for kristendommen helt benægter denne og tror, at det levende væsen kun har ét fysisk jordliv. Denne tro har igen foranlediget en ny overtro angående retfærdiggørelsen af tilværelsens eller det daglige livs tilsyneladende uretfærdigheder, således at man heller ikke kan give noget som helst fyldestgørende intellektuelt eller logisk svar på de højst forskellige, tilsyneladende uretfærdige skæb-

ner, som de levende væsener er underkastet. Man søger at råde bod på alt dette ved hjælp af sakramenter og dåbshandlinger i forbindelse med troen på Guds formildelse til, grundet på Jesu korsfæstelse, at lade nåde gå for ret og tilgive væsenerne deres synder. Intet under, at verdensgenløseren kunne forudsige den „antikrist“, der måtte afføde „de sidste tiders“ dommedag eller ragnarok, det religiøse og politiske kaos, den kulmination af det dræbende princip, menneskeheden i dag sukker og stønner under trods tusinder af præsters prædikener om næstekærlighed. Nej, væsenernes skæbne er ikke et spørgsmål om en vred gud, der skal formildes ved attentatet på verdensgenløseren, så han kan ynkes over menneskene og tilgive dem deres synder. Væsenernes skæbne er aldeles ikke et spørgsmål om synd og tilgivelse, men udelukkende et spørgsmål om årsag og virkning. Det er et spørgsmål om viden og uvidenhed i kosmisk kemi og teknik. Der, hvor væsenet ikke kender årsag og virkning, handler det i blinde. At handle i blinde, når man ikke kan se, kan ikke være at synde. Der vil derfor ikke kunne eksistere nogen synd at blive vred

over. En guddom, der bliver vred, er ikke en gud, men en afgud. Det er et væsen, der selv er blindt. Det er et væsen, der hører hjemme hos alle de andre væsener, der går i blinde eller famler sig frem i mørket. Et menneske, der bliver vred, er ikke et menneske, men et væsen, der endnu ikke er „opstået fra de døde”. Det er et væsen, der gennem gravens skygge efterhånden vil bane sig vej fremad mod lyset, mod „den store opstandelse”, „den totale indvielse” eller „den store fødsel”.

10. KAPITEL

„Den primære opstandelse”, som det altoverskyggende mål for Guddommens vilje med hensyn til det jordiske menneske

Den sekundære opstandelse eller Jesu påske-opstandelse er således ikke nok. Det er ikke den, der er den sande kristendoms kerne eller fundamentet for verdensgenløserens mission eller verdens frelse. Det

var forkyndelsen og demonstrationen af det „himmeriges rige”, der skulle komme som noget inden i væsenerne. Det var ikke en okkult eller psykisk evne til at materialisere sig, men en evne til at leve i kontakt med universets love, en evne til at være til glæde og velsignelse for helheden, evnen til at være - ikke en gene for andre menneskers eller levende væseners tilværelse - men derimod evnen til at være en inspirerende, livgivende og glædesbefordrende og dermed tjenende livskilde for alle levende væsener.

Igennem reinkarnationens princip at „fødes på ny af vand og ånd” og dermed have mulighed for at vokse op fra en primitiv, dyrisk og dræbende til en højintellektuel, kærlighedsdominerende livsform, som udgør „mennesket i Guds billede”, var indholdet eller kernen i Jesu samtale med Nikodemus. Uden at „fødes på ny af vand og ånd kan ingen komme ind i Guds rige”. Dette vil igen sige, at mennesket må fødes i en ny fysisk organisme, tjenlig for en bevidsthedsindstilling og opfattelse af livet og tilværelsen som en guddommelig alkærlighedsmanifestation. Denne nye fysiske organisme er således „den nye fødsel af

vand", ligesom den nye bevidsthedsindstilling er det samme som „den nye fødsel af ånd". Det er denne nye fødsel, der udgjorde „den store opstandelse" eller åbenbaring i verdensgenløserens fremtræden på jorden. Det var ikke en opstandelse, han først opnåede efter sin korsfæstelse, men det var en „opståen fra de døde", han allerede havde tilegnet sig i svundne liv forud for sin inkarnation på jorden. Og det er den samme opstandelse, der er bebudet alle mennesker under udtrykket „Kristi genkomst". Denne Kristi genkomst er det samme som væsenets tilegnelse af Jesu livsoplevelse og den hermed forbundne væren „ét med Faderen". Det er denne kosmiske bevidsthedstilstand, der udgør det himmeriges rige, som det jordiske menneske må stille sig for øje som dets store fremtidsmål. Det er denne Kristi genkomst, vi kender fra LIVETS BOG som „den store fødsel". Det er forberedelserne til denne store „opstandelse fra dyr til menneske", alle jordmennesker nu igennem ragnarok eller dommedag er under udvikling hen imod. Og det er tilegnelsen af denne opstandelse, der som nævnt er det altoverskyggende mål for den guddommelige vilje i

dag med hensyn til det jordiske menneske. Denne opstandelse kan altså udelukkende kun tilegnes og eksistere som det totale resultat af den fuldkomne næstekærlighed og dermed være den eneste sande kristendom eller menneskehedens frelse.

INDHOLD

DEN SEKUNDÆRE OG DEN PRIMÆRE OPSTANDELSE

1.kap.	Omkring Jesu opstandelse af graven	5
2. "	Den virkelige primære opstandelse i Jesu liv er blevet fordunklet af den kristne verdens betagelse af Jesu sekundære „opstandelse“ eller materialisationer for disciplene	8
3. "	Materialisation og dematerialisation	9
4. "	Den ordinære materialisation eller fosterdannelsen i moders liv	14
5. "	Den interimistiske materialisation vil engang blive en slags „jomfrufødsel“, der kan hæve reinkarnationen op over den nuværende form for fysisk fødsel og død	16

6.kap.	Materialisationsprincippet og Jesu „jomfrufødsel”	19
7. "	Hvorfor materialisationer er så sjældne og kun forekommer i intime lukkede kredse eller cirkler	21
8. "	Jesus og den sekundære og den primære „opstandelse” .	23
9. "	Kristendommens fejlagtige opfattelse af den sekundære opstandelse på bekostning af opfattelsen af den primære opstandelse	27
10. "	„Den primære opstandelse” som det altoverskyggende mål for Guddommens vilje med hensyn til det jordiske menneske	29